

RETEN I GLOSTRUP DOM

afsagt den 13. marts 2020

Sag BS-14628/2019-GLO

[REDACTED]

(advokat Lise Reuss Muff)

mod

Ankestyrelsen

(advokat Inge Houe)

Denne afgørelse er truffet af dommer Anders Thøgersen, dommer Anne Bendfeldt Westergaard og dommerfuldmægtig Frederikke O. Madsen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 2. april 2019. Sagen vedrører, hvorvidt betingelserne for tilbagesøgning af uberettiget modtaget erstatning for erhvervsevnetab i perioden fra december 2014 til og med februar 2017 er opfyldt.

Sagsøgeren, [REDACTED], har fremsat følgende påstande:

Principalt: Ankestyrelsen tilpligtes at anerkende, at betingelserne for tilbagesøgning af den til [REDACTED] i perioden december 2014 til og med februar 2017 for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning er opfyldt.

Subsidiært: Hjemvisning.

Indeholdt i den principale påstand er en subsidiær påstand om, at betingelserne for tilbagesøgning af den for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning i en kortere – efter rettens skøn fastsat – periode er opfyldt.

Sagsøgte, Ankestyrelsen, har fremsat følgende påstande:

Principal: Frifindelse.

Subsidiært: Hjemvisning.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Den 2. november 2008 blev [REDACTED] (herefter benævnt [REDACTED]) under sit arbejde som taxachauffør påkørt bagfra, hvorved han pådrog sig piskesmæld og diskusprolaps i halshvirvelsøjlen. Ulykken blev senere anerkendt som en arbejdsskade.

Ved afgørelse af 24. november 2009 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om, at skadelidte ikke havde ret til erstatning for tab af erhvervsevne. Den 21. september 2010 traf Ankestyrelsen afgørelse om, at méngraden blev forhøjet fra 5 til 15 procent, og spørgsmålet om erstatning for tab af erhvervsevne blev hjemvist til Arbejdsskadestyrelsen. Af begrundelsen for afgørelsen om hjemvisning af spørgsmålet om erstatning for tab af erhvervsevne fremgår blandt andet følgende:

”Vi har lagt vægt på, at vi har vurderet dit varige mén til 15 procent for følger i form af svære, daglige nakkesmerter med nedsat bevægelighed. Dine følger med indskrænket nakkebevægelighed og udtalt hovedpine medfører påvirkning i forhold til dit hidtidige arbejde som taxachauffør. Du har således et stort skånebehov i forhold til nakkebelastende arbejde.”

Den 14. december 2010 fastsatte Arbejdsskadestyrelsen midlertidigt [REDACTED] erhvervsevnetab til 15 procent. Af begrundelsen fremgår blandt andet følgende:

”Du har siden 2000 arbejdet som taxachauffør. Efter 2006 har du været ansat hos den samme arbejdsgiver, hvor du kom til skade den 2. november 2008. Efter skaden har du ikke kunnet genoptage arbejdet, da du på grund af skaden ikke kan bære eller dreje hovedet ud mod højre. Tillige har du hovedpine og sover dårligt.

...

Vi vurderer, at du på grund af skadens følger i form af piskesmæld og diskusprolaps i halshvirvelsøjlen har pådraget dig gener, der gør, at du aktuelt ikke er i stand til at påtage dig et ufaglært arbejde på fuld tid.”

Som ansvarsforsikrer udbetalte [REDACTED] (herefter benævnt [REDACTED]) den løbende erhvervsevnetabserstatning.

Den 17. august 2011 blev det midlertidige erhvervsevnetab igen vurderet til 15 procent.

Den 13. juni 2012 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om et endeligt erhvervsevnetab på 15 procent. Af begrundelsen fremgår blandt andet følgende:

”Vi vurderer, at arbejdsskaden har medført, at du ikke er i stand til at vende tilbage til dit tidligere job som taxachauffør. Årsagen er, at et arbejde som chauffør ikke er foreneligt med dine skånehensyn overfor nakkebelastende arbejde, idet man som chauffør skal vende hovedet ofte.

...

Vi er opmærksomme på, at forsikringsselskabet mener, at du ikke iagttager din tabsbegrænsningspligt, idet du ikke samarbejder med kommunen om at finde beskæftigelsesmuligheder for dig. Endvidere er vi opmærksomme på, at kommunen mener, at du aktuelt er i stand til at vende tilbage til arbejdsmarkedet, men dine sociale færdigheder forhindrer dig heri. Vi er ikke bundet af kommunen vurdering, og vi mener, at du har nogle helbredsmæssige barrierer i forhold til arbejdsmarkedet, som du ikke ville have haft, dersom arbejdsskaden ikke var sket.”

Afgørelsen blev påklaget af [REDACTED]. Ankestyrelsen traf den 6. november 2012 afgørelse om, at [REDACTED] erhvervsevnetab fortsat skulle vurderes til 15 procent, men at der ikke var grundlag for at fastsætte et endeligt erhvervstab.

Spørgsmålet om tab af erhvervsevne blev taget op til revision, og Arbejdsskadestyrelsen traf den 11. november 2013 afgørelse om, at [REDACTED] fortsat havde et midlertidigt erhvervsevnetab på 15 procent. Af begrundelsen fremgår blandt andet følgende:

”Dine sygedagpenge er stoppet og du er overgået til kontanthjælp. Der er ellers ikke sket nogen ændringer i din erhvervsmæssige situation. Vi mener derfor, at din erhvervsmæssige situation fortsat er uafklaret og at du stadig har et midlertidigt tab af erhvervsevne på 15 procent.”

Afgørelsen blev påklaget af [REDACTED], og Ankestyrelsen traf den 5. august 2014 afgørelse om, at [REDACTED] midlertidige erhvervsevnetab fortsat skulle vurderes til 15 procent. Af begrundelsen fremgår blandt andet følgende:

”Vi vurderer, at dit midlertidige tab af erhvervsevne fortsat er 15 procent.

Der udbetales erstatning for tab af erhvervsevne, hvis arbejdsskaden har medført nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Der gives ikke erstatning, hvis erhvervsevnen er nedsat med mindre end 15 procent.

...

Vi vurderer, at arbejdsskadens følger hindrer dig i at varetage dit hidtidige arbejde som taxachauffør. Vi vurderer samtidig, at du med arbejdsskadens følger – efter en afklaring af din arbejdssevne – vil kunne varetage et ufaglært arbejde, der ikke indebærer væsentlig nakke- eller skulderbelastning på fuld tid.”

Af afgørelsen fremgår det videre, at Arbejdsskadestyrelsen om tre måneder skulle tage sagen op til revision.

Ved brev af 28. november 2014 partshørte Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (tidligere Arbejdsskadestyrelsen) [REDACTED] i sagen, da denne var taget op til revision.

Af samtlige ovennævnte breve fra Arbejdsskadestyrelsens Erhvervssikring, som indeholder en afgørelse, fremgår et punkt vedrørende erhvervsevnetab. Under dette punkt er angivet følgende:

”Der gives erstatning for tab af erhvervsevne, hvis en arbejdsskade har nedsat evnen til at tjene penge ved arbejde med 15 procent eller derover.”

Videre er angivet et punkt vedrørende genoptagelse, hvoraf fremgår:

”Du kan læse mere om reglerne for genoptagelse i den vedlagte folder.”

Af den nævnte folder fremgår blandt andet:

”Pligt til at give oplysninger

Hvis vi ved afgørelsen har tilkendt en løbende ydelse, er der pligt for modtageren af ydelsen til at oplyse om ændringer i indtægtsforholdene. Dette gælder for eksempel, hvis der er tale om barsel, sygemelding eller lønstigninger.”

Den 27. februar 2017 traf Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at [REDACTED] tab af erhvervsevne var mindre end 15 procent. Af begrundelsen fremgår blandt andet følgende:

”Du arbejder nu på almindelige vilkår som taxachauffør, og din erhvervsmæssige situation er afklaret. Vi har derfor truffet en endelig afgørelse om dit tab af erhvervsevne som følge af arbejdsskaden.

Vi har sammenlignet din nuværende løn med den løn, du i dag kunne have haft, hvis arbejdsskaden ikke var sket. Vi har også sammenholdt din nuværen-

de løn med dine muligheder for at påtage dig et arbejde på det brede arbejdsmarked.

...

DU SKAL IKKE BETALE ERSTATNING TILBAGE

Bortfaldet af din ret til erstatning har først virkning fra denne afgørelses dato, selvom ændringen i din erhvervsmæssige situation er sket tidligere. Forsikringsselskabet har udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne på 15 procent i henhold til vores seneste afgørelse af 5. august 2014. Du har derfor modtaget for meget i erstatning i en periode, men skal ikke betale erstatning tilbage. Vi lægger vægt på, at erstatningen er modtaget i god tro og udbetalt i henhold til en gyldig afgørelse. Du har ikke afgivet forkerte eller tilbageholdt oplysninger, som kunne have betydning for din erstatning. Der er derfor ikke grundlag for at rejse krav om tilbagebetaling af dele af erstatningen fra forsikringsselskabets side."

██████ rettede henvendelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved mail af 6. april 2017. I mailen anførte ██████ blandt andet, at han fortsat ikke havde det godt med sin ryg og nakke. Han havde hovedpine hver eneste dag. Han prøvede at passe sit arbejde som taxachauffør, men det kunne han ikke.

██████ påklagede afgørelsen om, at ██████ ikke skulle tilbagebetale den for meget udbetalte erstatning for tab af erhvervsevne til Ankestyrelsen.

Den 23. august 2018 stadfæstede Ankestyrelsen afgørelsen om, at ██████ ikke skulle betale den for meget udbetalte erstatning for tab af erhvervsevne tilbage. Af begrundelsen fremgår følgende:

"Sådan vurderer vi sagen

Ankestyrelsen vurderer, at du ikke skal betale for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne tilbage.

Hvad er afgørende for resultatet

Vi lægger vægt på, at sagen var under behandling i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, da du genoptog dit arbejde. Du kunne derfor med rette have en forventning om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv ville undersøge din erhvervsmæssige situation og tage højde for, at du havde genoptaget arbejdet ved deres afgørelse.

Vi lægger også vægt på, at det ikke skyldes dine forhold, at afgørelsen om afslag på erstatning for tab af erhvervsevne først træffes godt to år efter revisionens påbegyndelse, men en lang sagsbehandlingstid hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Herudover lægger vi vægt på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring løbende har orienteret dig om sagsbehandlingen og ikke har bedt dig om yderligere oplysninger.

Den 1. november 2014 påbegyndte Arbejdsmarkedets Erhvervssikring deres revision af sagen. Du var på dette tidspunkt ikke startet med at arbejde igen. Det fremgår af eIndkomst, at du fra midten af november 2014 genoptog arbejdet.

Den 28. november 2014 oplyste Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dig om, at de var i gang med at se på sagen igen. Den 7. juni 2016 oplyste Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dig om, at de havde indhentet årsopgørelser og forventede at træffe en afgørelse i december 2016. I januar 2017 blev du orienteret om, at sagsbehandlingen ville trække ud. Samtidig oplyste Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dig om, at du ikke skulle foretage dig noget.

Du har derfor ikke haft anledning til at tro, at du skulle gøre noget, idet du måtte have en berettiget forventning om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv var i gang med at undersøge og oplyse sagen.”

■ har til brug for hovedforhandlingen udfærdiget et hjælpebilag over ■ indkomst fra november 2014, hvor han genoptog arbejdet, til februar 2017. Skemaet gengives nedenfor, idet oplysningerne om, hvem lønnen er indberettet af, dog ikke er medtaget:

Måned	Lønindtægt	Feriepenge	Kontanthjælp	Sygedagpenge	Antal løntimer
November 2014	17.682,60 kr.	2.210,33 kr.	11.373 kr.	0 kr.	160
December 2014	16.300,13 kr.	2.037,50 kr.	2.147 kr.	0 kr.	160
Januar 2015	20.957,06 kr.	2.619,63 kr.	0 kr.	0 kr.	160
Februar 2015	11.652,75 kr.	1.456,59 kr.	4.747 kr.	0 kr.	160
Marts 2015	23.059,13 kr.	2.882,39 kr.	0 kr.	0 kr.	160
April 2015	7.051,91 kr.	881,49 kr.	6.764 kr.	0 kr.	160
Maj 2015	8.507,44 kr.	1.063,43 kr.	8.677 kr.	0 kr.	80

Juni 2015	0 kr.	0 kr.	11.126 kr.	0 kr.	0
Juli 2015	0 kr.	0 kr.	11.908 kr.	0 kr.	0
August 2015	0 kr.	0 kr.	11.828 kr.	0 kr.	0
September 2015	70.091,44 kr.	8.761,43 kr.	0 kr.	0 kr.	320,66
Oktober 2015	18.603,95 kr.	2.325,49 kr.	0 kr.	0 kr.	91,2
November 2015	42.209,44 kr.	5.267,18 kr.	0 kr.	0 kr.	222
December 2015	36.493,31 kr.	4.561,66 kr.	0 kr.	0 kr.	185
Januar 2016	35.394,88 kr.	4.424,36 kr.	0 kr.	0 kr.	346,13
Februar 2016	14.747,88 kr.	1.843,49 kr.	0 kr.	0 kr.	114
Marts 2016	29.675,84 kr.	3.709,48 kr.	0 kr.	0 kr.	172,94
April 2016	24.275,08 kr.	3.034,39 kr.	0 kr.	0 kr.	170,2
Maj 2016	32.495,46 kr.	4.061,93 kr.	0 kr.	0 kr.	192,4
Juni 2016	39.477,29 kr.	4.934,66 kr.	0 kr.	4.119,85 kr.	192,4
Juli 2016	0 kr.	0 kr.	0 kr.	0 kr.	0 kr.
August 2016	41.615,27 kr.	5.201,91 kr.	0 kr.	0 kr.	222
September 2016	36.124,02 kr.	4.515,50 kr.	0 kr.	0 kr.	175,2
Oktober 2016	29.163,21 kr.	3.645,40 kr.	0 kr.	0 kr.	162,8
November 2016	31.995,96 kr.	3.999,50 kr.	0 kr.	0 kr.	162,8
December 2016	25.235,27 kr.	3.154,41	0 kr.	2.507,93 kr.	133,2
Januar 2017	14.523,01 kr.	1.815,38 kr.	0 kr.	18.232,60 kr.	89
Februar 2017	0 kr.	0 kr.	0 kr.	16.469,33 kr.	0

Parternes synspunkter

■■■■■■■■■■ har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med påstandsdokument af 30. december 2019, hvoraf fremgår blandt andet:

" ...

Sagens retlige ramme

Den lovhjemlede adgang til tilbagesøgning

Tilbagebetaling af for meget udbetalt erstatning er reguleret i arbejdsskadesikringslovens § 40a, stk. 1, nr. 1-3.

§ 40a, stk. 1 og 2, omhandler begge den situation, hvor skadelidte enten har forti-
et oplysninger eller givet forkerte oplysninger med det resultat, at arbejdsskade-
myndighederne har truffet en forkert afgørelse. Disse bestemmelser skal ses i
sammenhæng med skadelidtes pligt til at medvirke til sagens oplysning efter ar-
bejdsskadesikringslovens § 38.

Derimod er § 40a, stk. 3, ikke betinget af, at skadelidte har handlet uretmæssigt. I
forarbejderne anføres følgende som et illustrativt eksempel på, hvornår bestem-
melsen kan tages i brug (*LFF 88/2008, side 13*):

*"Denne bestemmelse kan for eksempel anvendes, når tilskadekomne modtager en
løbende erstatning for tab af erhvervsevne og de erhvervsmæssige forhold efterføl-
gende ændrer sig således, at den løbende erstatning skal nedsættes eller bortfal-
de".*

Forarbejderne henviser i forlængelse heraf til skadelidtes oplysningspligt efter §
42, stk. 2, hvoraf fremgår:

*"Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter § 17 [erhvervsevnetabserstatning,
red.] skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring
om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse el-
ler bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Er-
hvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i
modtagerens forhold."*

Det må herefter kunne lægges til grund, at skadelidte i hvert fald er i ond tro,
hvis han ikke påser og overholder oplysningspligten i § 42, stk. 2.

Tilbagebetalingsbestemmelsen i § 40 a blev indsat i 2009 med det formål at lovfæ-
ste den daværende praksis, hvorefter afgørelser om tilbagebetaling blev truffet
med hjemmel i dansk rets almindelige regler om tilbagebetaling (*condictio indebi-
ti*). Dette formål kommer udtrykkeligt til udtryk i forarbejderne til bestemmelsen.
Der var således ikke tilsigtet en praksisændring, hverken indskrænkende eller
udvidende, idet hensigten som beskrevet i forarbejderne navnlig var at gøre det

klart for modtagerne af erstatning, at de i visse tilfælde kunne blive mødt med et tilbagebetalingskrav. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger (LFF 88/2008, side 7).

I forlængelse heraf betones det i forarbejderne, at der i arbejdsskadesager er to parter at tage hensyn til (skadelidte og forsikringsselskabet), og at "hensynet til korrekte afgørelser, herunder at skadelidte modtager det beløb, som pågældende efter loven er berettiget til, bør vægtes højt" (LFF 88/2008, side 7).

Arbejdsskadesikringslovens § 40a må efter forarbejdernes utvetydige henvisning til dansk rets almindelige regler om tilbagebetaling (*condictio indebiti*), navnlig fortolkes i lyset heraf.

Condictio indebiti

Efter de almindelige regler om tilbagesøgning er udgangspunktet, at den, der har betalt penge, som ikke skyldes, i almindelighed har krav på tilbagebetaling af det for meget betalte beløb. De grundlæggende hensyn ved vurderingen af, om tilbagesøgning kan tillades, er på den ene side hensynet til det materielle rigtige resultat, dvs. at modtageren ikke opnår en berigelse, og på den anden side et indrettelses hensyn over for modtageren, hvis modtageren i øvrigt havde en berettiget forventning om, at beløbet faktisk tilkom ham.

Dermed er det en afgørende vurdering, om modtageren var i god tro, da han modtog beløbet. Modtagerens gode tro er en nødvendig – men ikke altid tilstrækkelig – betingelse for at afskære tilbagesøgning. Var modtageren derfor i ond tro, kan betaleren kræve det overskydende beløb tilbagebetalt.

Var modtageren i god tro, må der foretages en konkret vurdering af, om der under de givne omstændigheder alligevel kan kræves tilbagebetaling.

Denne praksis er ligeledes refereret i forarbejderne til § 40a, hvoraf eksplicit fremgår, at tilbagebetaling *normalt* ikke vil kunne ske, hvis modtageren har været i god tro. Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Det er modtageren af det uretmæssige beløb, der har bevisbyrden for disse forhold, herunder at han var i god tro.

Skadelidtes erhvervsmæssige situation før/efter arbejdsskaden

Skadelidte var inden arbejdsskaden i 2008 ansat som taxachauffør på fuld tid med en varierende månedlig indtjening fra kr. 11.000 til kr. 38.429,50 om måneden (bilag 2, side 1).

Den 10. november 2014 genoptog skadelidte arbejdet som taxachauffør, og for perioden frem til 23. november 2014 er der indberettet en indtjening på ca. 20.000

kr. (inkl. feriepenge) samt 160 løntimer, hvilket svarer til en almindelig måned på fuld tid. I december 2014 – april 2015 er ligeledes indberettet 160 løntimer pr. måned, svarende til almindelig fuld tid, og indtjeningen varierede fra ca. 8.000 kroner til ca. 26.000 kroner.

Erhvervsevnetabserstatning er ikke en "krone-for-krone"-erstatning, der fastsættes på baggrund af en ren matematisk beregning, men derimod en erstatning for skadelidtes nedsatte evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde (sammenholdt med skadelidtes indtjeningsevne før arbejdsskaden). Det forhold, at skadelidte i perioden december 2014 – april 2015 ved samme arbejde, nemlig som taxachauffør på fuld tid, har haft en lavere gennemsnitlig indtjening end året inden arbejdsskaden i 2008 kan på den baggrund ikke tages til indtægt for, at han havde en nedsat erhvervsevne, og dermed evne til at skaffe sig indtjening.

Heller ikke de ekstraordinære forhold i sommerperioden 2015, hvor der i maj er indberettet 80 timer, svarende til en halv måneds arbejde og i juni – august 2015 ikke er indberettet en eneste løntime, kan føre til den konklusion, allerede fordi årsagen hertil ikke ses nærmere belyst af Ankestyrelsen i forbindelse med den administrative behandling af sagen.

Det er hverken dokumenteret eller sandsynliggjort, at den lave indtjening i sommerperioden skyldes en nedsat indtjeningsevne i form af fysiske begrænsninger som følge af arbejdsskaden. Henset til, at skadelidte i vidt omfang varetog sit arbejde på fuld tid med 160 timer i måneden, må dette tværtimod have formodningen imod sig.

Anbringender

Det er ubestridt, at skadelidte har modtaget erstatning, som han ikke er berettiget til efter arbejdsskadesikringsloven. Det er desuden ubestridt, at [REDACTED] ikke har haft hjemmel til selv at stoppe udbetalingen, før arbejdsskademyndighederne traf afgørelse herom i februar 2017, to år og fire måneder efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i november 2014 genoptog sagen til revision. Spørgsmålet er herefter, om [REDACTED] kan kræve den for meget udbetalte erstatning tilbagebetalt.

Det gøres gældende, at betingelserne herfor er opfyldt, principalt idet skadelidte ikke har påset sin oplysningspligt, subsidært idet skadelidte i øvrigt vidste eller burde have vidst, at han ikke var berettiget til erstatning for erhvervsevnetab, når han havde genoptaget sit arbejde på fuld tid, og tertiært idet sagens omstændigheder må føre til, at der – uanset skadelidtes onde/gode tro – under alle omstændigheder kan kræves tilbagebetaling af for meget udbetalt erstatning.

Skadelidte har ikke overholdt oplysningspligten i § 42, stk. 2

På trods af, at skadelidte den 10. november genoptog sit arbejde som taxachauffør på fuld tid, orienterede han hverken [REDACTED] eller Arbejdsskadestyrelsen herom. Dermed har han ikke overholdt sin oplysningspligt i arbejdsskadesikringslovens § 42, stk. 2, og allerede af den grund er betingelserne for anvendelse af § 40a, stk. 1, nr. 3, opfyldt.

Det forhold, at sagen på tidspunktet for ændringen af skadelidtes erhvervsmæssige forhold var under revision, kan ikke føre til et andet resultat. Tværtimod fremgår det eksplicit af § 42, stk. 2, at skadelidte er underlagt oplysningspligt, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring – sideordnet – skal være opmærksom på sådanne ændringer. Oplysningspligten bortfalder ikke, fordi sagen er under revision.

Tværtimod burde MN desto mere have orienteret arbejdsskademyndighederne om de ændrede forhold, da han 2,5 uger efter, at han havde genoptaget arbejdet, blev bekendt med, at myndighederne ville kigge på sagen igen.

Det gælder navnlig, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved høringsbrevet den 28. november 2014 (*bilag E*) udbad sig skadelidtes bemærkninger til de nyligt indhentede akter, i det omfang det kunne have betydning for sagsbehandlingen. Seneste aktivitet i de indhentede akter var et journal-notat fra 7. oktober 2014, hvor der fortsat skulle arbejdes med en afklaring af skadelidtes helbred, og hvor skadelidte fortsat ikke var i job (*bilag 11*).

Skadelidte gjorde imidlertid heller ikke på denne baggrund arbejdsskademyndighederne opmærksom på, at hans erhvervsmæssige situation nu var en ganske anden, idet han havde genoptaget sit tidligere arbejde som taxachauffør, og at akterne dermed ikke længere var retvisende.

Det kan heller ikke have nogen betydning for vurderingen – som ellers anført i afgørelsen (*bilag 10*) – at skadelidte mere end to år senere, i januar 2017, af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring blev oplyst om, at han ikke skulle foretage sig noget. På dette tidspunkt skulle skadelidte for længst have oplyst om de ændrede forhold.

Ankestyrelsen har i svarskriftet anført, at skadelidte ikke er blevet behørigt orienteret om oplysningspligten. Dette bestrides, idet Ankestyrelsen ikke – trods opfordring herom i processkrift 1 den 28. november 2017 – har fremlagt den fuldstændige korrespondance mellem arbejdsskademyndighederne og skadelidte. Den manglende opfyldelse heraf må tillægges processuel skadevirkning, da det må kunne lægges til grund som det klare udgangspunkt, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som offentlig myndighed på tilstrækkelig vis har vejledt og underrettet skadelidte herom.

Det gøres imidlertid under alle omstændigheder gældende, at arbejdsskademyndighedernes vejledning ikke har nogen betydning for den konkrete vurdering i denne sag. Det forhold, at arbejdsskademyndighederne eventuelt har undladt at orientere skadelidte om vejledningspligten i den administrative sagsbehandling, medfører ikke, at pligten bortfalder, eller at manglende opfyldelse heraf er konsekvensfri for skadelidte.

I forlængelse heraf bemærkes, at skadelidte i en længere periode under arbejdsskadesagen var repræsenteret ved advokat.

Skadelidte burde vide, at han ikke længere var berettiget til at modtage erhvervsevnetabserstatning

Det gøres gældende, at det under alle omstændigheder må have stået skadelidte klart – eller i hvert fald burde have stået ham klart – at han ikke var berettiget til at modtage erhvervsevnetabserstatning, når han havde genoptaget sit tidligere arbejde på fuld tid.

Således var hele grundlaget for den tilkendte erstatning, at skadelidte ikke var i stand til at vende tilbage til sit arbejde som taxachauffør, og de kontinuerlige forlængelser af den midlertidige erhvervsevnetabserstatning var alle begrundet i netop det forhold, at han ikke kunne genoptage sit tidligere arbejde, og at der i øvrigt ikke var nogen ændringer i skadelidtes erhvervsmæssige situation.

Dette var også begrundelsen for den sidste forlængelse i august 2014 (bilag 7), hvor skadelidte fortsat fik tilkendt et midlertidigt erhvervsevnetab.

Da skadelidte i november 2014 genoptog sit tidligere arbejde som taxachauffør på vilkår, som var fuldstændig sammenlignelige med den erhvervsmæssige situation inden arbejdsskaden, burde skadelidte have indset, at den grundlæggende præmis for erhvervsevnetabserstatningen – nemlig at han ikke var i stand til at vende tilbage til sit arbejde som taxachauffør – ikke længere var til stede, og at han dermed ikke længere var berettiget til erhvervsevnetabserstatning.

Kendskab til de eksakte, matematiske beregninger er i den forbindelse uden betydning.

Uanset om skadelidte var i god tro, kan erstatningen i den konkrete sag kræves tilbagebetalt

Hvis retten måtte finde, at skadelidte modtog den omtvistede erhvervsevnetabserstatning i god tro, gøres det afslutningsvist gældende, at betingelserne for tilbagebetaling alligevel er opfyldte.

Der henvises i den forbindelse navnlig til U.2012.2392H, hvor det forhold, at skadelidte var i god tro, ikke i sig selv var tilstrækkeligt til at afskære tilbagebetaling

af erhvervsevnetabserstatning som følge af en arbejdsskade, der efterfølgende blev tilsidesat som udokumenteret.

Modtagerens gode tro således en nødvendig – men ikke altid tilstrækkelig – betingelse for at afskære tilbagesøgning efter den almindelige, obligationsretlige grundsætning om *condictio indebiti*, hvilket ligeledes blev anført i forarbejderne til arbejdsskadelovens § 40a.

Indførelsen af § 40 a havde udtrykkeligt til formål *”at lovfæste den nuværende praksis med hensyn til tilbagebetaling af erstatning m.v.”* (LFF 88/2008, side 7), og der var således ikke tilsigtet en praksisændring, hverken indskrænkende eller udvidende.

Dermed kan det ikke lægges til grund, at tilbagebetaling i en situation som nærværende – i modstrid med praksis – er absolut betinget af modtagerens onde tro.

Det bemærkes navnlig, at sagsøger i en sag som den aktuelle om udbetaling af midlertidig løbende erstatning i henhold til en gyldig afgørelse ikke er berettiget til at standse udbetalingen, jf. Ankestyrelsens principafgørelse U-11-99, og at det i den aktuelle sag ikke kan anses for særligt byrdefuldt for skadelidte at skulle tilbagebetale et krav i den anførte størrelsesorden.

Når samtidig henses til det af lovgiver udtrykkeligt anførte om, *”at hensynet til korrekte afgørelser, herunder at modtageren modtager det beløb, som pågældende efter loven er berettiget til, bør vægtes højt”* (LFF 88/2008, side 7), ses der ingen vægtige grunde til at afskære tilbagesøgning, hvorfor betingelserne for tilbagesøgning i denne sag under alle omstændigheder er opfyldt.

Hjemvisningspåstanden

Såfremt retten måtte anse det for værende af betydning for rettens stillingtagen til [REDACTED] principale påstand, i hvilket omfang/i hvilken periode skadelidte har modtaget for meget i erstatning, gøres det gældende, at sagen må hjemvises til arbejdsskademyndighederne til belysning heraf.

Det kan ikke komme [REDACTED] til skade, at Ankestyrelsen ikke på et tidligere tidspunkt har taget stilling hertil...”

Ankestyrelsen har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med påstandsdokument af 20. december 2019, hvoraf fremgår blandt andet:

”...

ANBRINGENDER

Ankestyrelsen gør overordnet gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse af 23. august 2018 (bilag 10).

■■■■ har bevisbyrden for, at der er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse og således bevisbyrden for, at skadelidte modtog den for meget udbetalte erstatning *"mod bedre vidende"*, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 3. ■■■■ har ikke løftet denne bevisbyrde.

3.1 Oplysningspligt

Af forarbejderne til § 40 a (lovforslag nr. 88 af 10. december 2008, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 9) fremgår bl.a. følgende: *"Efter lovens § 42, stk. 2, påhviler der modtageren af en løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17 en pligt til at underrette forsikringsselskabet, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring eller Arbejdsskadestyrelsen om enhver forandring i de erhvervsmæssige forhold, der kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen. Tilskadekomne underrettes om denne pligt i forbindelse med tilkendelse af erstatningen for tab af erhvervsevne."*

Skadelidte blev ikke underrettet om oplysningspligten i forbindelse med tilkendelse af det midlertidige erhvervsevnetab ved Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 5. august 2014 (bilag 7) og var heller ikke blevet det i forbindelse med de tidligere midlertidige afgørelser om erhvervsevnetab. Endvidere blev han ikke orienteret om det, da Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tog sagen op til revision i november 2014.

Skadelidte er heller ikke på anden vis orienteret om oplysningspligten.

■■■■ har i processkrift af 16. december 2019 anført, at det, hvis ikke Arbejdsskadestyrelsens folder vedr. genoptagelse fremlægges, skal tillægges den processuelle skadevirkning, at det lægges til grund, at skadelidte heri orienteret om oplysningspligten.

Som anført i meddelelse af 17. december 2019 har Ankestyrelsen anmodet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at sende kopi af folderen. I det omfang den ikke modtages, så den kan fremlægges inden hovedforhandlingen den 13. januar 2020, indebærer ■■■■ synspunkt, hvis det fastholdes, at hovedforhandlingen må udsættes.

Det bemærkes, at det må have formodningen imod sig, at en folder om genoptagelse indeholder instrukser til skadelidte vedrørende oplysningspligten.

Da Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i november 2014 selv tog sagen op til revision uden at bede skadelidte om at orientere om eventuelle erhvervsmæssige ændringer, var det nærliggende for skadelidte at antage, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv ville indhente de oplysninger, som var af relevans for sagens behandling og tage højde for, at han havde genoptaget arbejdet. Skadelidte har på den baggrund ikke haft anledning til at tro, at han skulle gøre yderligere.

Det skyldes ikke skadelidtes forhold, at afgørelsen om afslag på erstatning for tab af erhvervsevne først blev truffet 2 år og 2 måneder efter revisionens påbegyndelse.

Ankestyrelsen bestrider, at skadelidte ikke skulle have opfyldt sin loyale oplysningspligt ved ikke at have oplyst om, at han havde genoptaget arbejdet som taxachauffør, da han modtog Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings brev af 28. november 2014 (bilag E).

Brevet fremstår i sin helhed som en orientering og er ikke formuleret således, at skadelidte havde pligt til at oplyse om ændringer i hans forhold eller til i øvrigt at læse de vedhæftede akter igennem og udtale sig herom. Derimod er brevet formuleret således, at skadelidte blev givet *mulighed* for at gøre dette, hvis han ville.

I øvrigt kunne skadelidte ikke, som [REDACTED] synes at lægge til grund i replikken, s. 3-4, forventes at gennemgå den kommunale journalrapport (bilag 11) for derefter at konstatere, at det i et journalnotat af 7. oktober 2014 er anført, at der fortsat blev arbejdet med afklaring af hans forhold og for på den baggrund at antage, at han skulle oplyse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om, at han nu var begyndt at arbejde som taxachauffør igen. Journalnotatet af 7. oktober 2014 forekommer svært tilgængelig for en borger, der ikke er vant til at læse denne type dokumenter.

Skadelidte har derfor ikke allerede som følge af at have forsømt sin oplysningsforpligtelse modtaget erstatning mod bedre vidende.

3.2 "Mod bedre vidende" og øvrige relevante omstændigheder

Skadelidte modtog den for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning i henhold til en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som skadelidte måtte antage var korrekt, og skadelidte havde, idet skadelidte ikke har handlet i strid med sin oplysningspligt, jf. afsnit 3.1, føje til at tro, at skadelidte var berettiget til det udbetalte.

3.2.1 Skadelidte klagede selv over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 27. februar 2017 (bilag 9)

Skadelidte havde endvidere fortsat smerter og funktionsbegrænsninger i 2014, og skadelidte klagede i mail af 6. april 2017 over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 27. februar 2017 (bilag 9), hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fandt, at skadelidte nu havde et erhvervsevnetab på mindre end 15 %. Skadelidte skrev, at han havde smerter i nakken og ryggen, og at han havde hovedpine. Klagen viser, at skadelidte selv har haft den opfattelse, at han fortsat var berettiget til erhvervsevnetabserstatningen på trods af, at han havde arbejdet som taxachauffør.

3.2.2 Skadelidtes forudsætninger

Selv hvis skadelidte måtte indse, at genoptagelsen af arbejdet indebar, at han ikke længere opfyldte betingelserne for erstatning for erhvervsevnetab, kan det ikke kræves, at skadelidte indså, at en forestående afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke kun skulle have virkning for fremtiden men også bagudrettet. Skadelidte kan heller ikke have været bekendt med, at [REDACTED] var forpligtet til at fortsætte udbetalingen i perioder, hvor han ikke opfyldte betingelserne for erstatning, men hvor der endnu ikke var truffet afgørelse herom. Den fortsatte udbetaling har derfor indikeret over for skadelidte, at han fortsat opfyldte betingelserne for erhvervsevnetabserstatning.

Det kan ikke forventes, at skadelidte kendte reglerne om erhvervsevnetabserstatning, og skadelidte kunne navnlig ikke forventes at forsøge selv at beregne, om han på et givent tidspunkt fortsat var berettiget til den udbetalte erhvervsevnetabserstatning. Skadelidte er taxachauffør og har dermed ingen særlige forudsætninger for at kende og forstå spørgsmål om tilbagevirkende kraft, regler om beregning af erhvervsevnetabserstatning, betydningen af myndighedernes sagsbehandlingstid eller andre i øvrigt relevante forhold for sagen.

Det var en forudsætning for ret til erstatning, at skadelidte ikke var i stand til at genoptage arbejdet som taxachauffør *i samme omfang som før arbejdsskaden*, ikke at han *slet ikke* var i stand til at arbejde som taxachauffør, f.eks. på nedsat tid. Ankestyrelsen bestrider derfor, at det kan forudsættes, at skadelidte var klar over, at det var en "[...] helt grundlæggende præmis for erstatningen, at han ikke var i stand til at genoptage sit tidligere arbejde som taxachauffør."

Skadelidte kunne ikke forventes at vide, om han eksempelvis kunne være berettiget til at modtage erhvervsevnetabserstatning, hvis han var i stand til at genoptage sit tidligere arbejde som taxachauffør, men alene med færre timer som følge af arbejdsskaden, og hvor mange timer, hvilken løn, hvilken stabilitet i arbejdet osv. der i så fald skulle være tale om, før han ikke var berettiget til løbende erhvervsevnetabserstatning længere. Som allerede nævnt kunne skadelidte ikke forventes at være bekendt med reglerne om udregning af erhvervsevnetabsprocent og erstatning. Derimod modtog skadelidte midlertidig erhvervsevnetabserstatning i henhold til en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som han måtte antage var korrekt.

Skadelidtes genoptagelse af arbejdet med taxakørsel kan derfor ikke i sig selv begrunde, at skadelidte måtte indse, at han ikke længere skulle være berettiget til erhvervsevnetabserstatning.

Som det i øvrigt også fremgår nedenfor under afsnit 3.2.4.2, havde skadelidte også *efter* at have genoptaget arbejdet som taxachauffør fortsat en betydelig indtægtsnedgang.

3.2.3 Øvrige omstændigheder relevante for vurderingen

I vurderingen af, hvad skadelidte burde have indset, skal indgå, at den ydelse, der udbetales, tjener til forsørgelse. Det er særligt byrdefuldt for en skadelidt, hvis vedkommende ikke kan forudsætte at være berettiget til sådan erstatning, når den udbetales i henhold til en afgørelse truffet af arbejdsskademyndighederne. Indrettelseshensyn taler således imod tilbagebetaling.

Beløbet, som skadelidte fik udbetalt for meget, var ifølge stævningen 79.609,- kr. før skat, hvilket fordelt over 2 år og 2 måneder (december 2014 til februar 2017) ikke har en så ekstraordinær størrelse, at det i sig selv gav skadelidte anledning til at undersøge, om han modtog for meget.

3.2.4 Indtægtsforholdene gav heller ikke skadelidte grundlag for en antagelse om, at skadelidte ikke længere var berettiget til midlertidig erhvervsevnetabserstatning

3.2.4.1 Forholdene i perioden november 2014 til februar 2017

Skadelidtes indtjeningsforhold gav ikke i sig selv skadelidte anledning til at tro, at han efter at have genoptaget arbejdet som taxachauffør modtog for meget i løbende erhvervsevnetabserstatning.

I perioden fra januar 2014 til og med oktober 2014 havde skadelidte en indtægt fra kontanthjælp på mellem 10.322,- kr. og 11.864,- kr. Derudover modtog skadelidte løbende erhvervsevnetabserstatning, svarende til kr. 2.881,- om måneden i 2014, kr. 2.924,- om måneden i 2015, 2.965,- om måneden i 2016 og 3.030,- om måneden i 2017.

Fra november 2014 begyndte skadelidte at arbejde som taxachauffør igen. Skadelidtes indtægt fra arbejdet varierede, og han fortsatte med at modtage kontanthjælp, der også varierede. I månederne juni, juli og august 2015 havde skadelidte ingen indtægt fra taxakørsel, og han modtog således kun kontanthjælp (og løbende erhvervsevnetabserstatning):

...

Først fra september 2015 begyndte skadelidte at have en gennemsnitligt højere indtægt fra taxakørslen, men den varierede stadig meget. Desuden var indtægten i perioden fra august 2016 til februar 2017 stødt faldende, idet skadelidte i december 2016 og januar 2017 udover løn fik sygedagpenge og i februar 2017 kun sygedagpenge:

...

Skadelidte forsøgte således at genoptage sit arbejde som taxachauffør, men havde svært ved det, som skadelidte også anførte i klagen af 6. april 2017 (bilag D).

Skadelidtes arbejds- og indtjeningsforhold gav på den baggrund heller ikke i sig selv skadelidte anledning til at tro, at han efter at have genoptaget arbejdet som taxachauffør modtog for meget i løbende erhvervsevnetabserstatning.

Dette gælder, uanset at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf afgørelse den 27. februar 2017 (bilag 9) om, at skadelidte ikke længere havde et erhvervsevnetab, hvilket var baseret navnlig på skadelidtes indtjening i perioden fra 1. august 2016 til 31. december 2016 (bilag 9, s. 4). Det afgørende er således, hvad skadelidte *subjektivt* havde anledning til at tro, og ikke om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efterfølgende måtte komme frem til, at skadelidte havde ret til erhvervsevnetabserstatning eller ej.

■■■■ har anført i processkrift 1, at lønnen i bilag H for perioden 10. november 2014 til 23. november 2014 (bilag H, s. 52) og perioden december 2014 til april 2015 (bilag H, s. 44-45 og 52) er indberettet af skadelidte selv. Det er dog ikke korrekt, da det fremgår de pågældende steder, at indtægtsoplysningerne er indberettet af ■■■■, som har CVR-nummer ■■■■. Ifølge CVR.dk er den juridiske enhed med CVR-nummer ■■■■ en enkeltmandsvirksomhed drevet af ■■■■ inden for brancheområdet taxikørsel. I perioden november 2014 til april 2015 havde virksomheden ifølge CVR.dk 5-9 medarbejdere (der mangler dog oplysninger om antal medarbejdere for første kvartal af 2015). Endvidere er skadelidtes navn ikke ■■■■ men ■■■■.

Selv hvis skadelidte i november 2014 og frem faktisk genoptog arbejdet i et omfang, der svarede til hans arbejdsevne før arbejdsskaden, hvilket på det foreliggende grundlag bestrides, er dette ikke ensbetydende med, at skadelidte derved modtog erhvervsevnetabserstatningen mod bedre vidende. Det afgørende er således, som anført i duplikken, s. 4, hvad skadelidte *subjektivt* havde anledning til at tro, og ikke om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efterfølgende måtte komme frem til, at skadelidte havde ret til erhvervsevnetabserstatning eller ej.

3.2.4.2 Særligt om perioden fra november 2014 til og med august 2015 - Fortsat indtægtsnedgang

Udover af de allerede anførte grunde er der ikke grundlag for et tilbagebetalingskrav i perioden fra november 2014 til og med august 2015, da skadelidte, selvom han var begyndt at arbejde igen, fortsat havde en stor indtægtsnedgang i denne periode og, som anført ovenfor, en ustabil tilknytning til arbejdet som taxachauffør. Skadelidte har således i hvert fald ikke i denne periode måttet indse, at han fik for meget.

Skadelidtes årsløn var således før *arbejdsskaden* 245.926,80 kr., jf. Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 14. december 2010 (bilag 4, s. 5), hvilket opreguleret til 2015 var:

$$245.926,80 \text{ kr.} \cdot \frac{498.000 \text{ kr.}}{419.000 \text{ kr.}} = 292.294,86 \text{ kr.}$$

Og skadelidtes indtjening i *perioden november 2014 til og med august 2015* var:

Løn (ekskl. feriepenge og ATP-bidrag): 105.211,02 kr.

Skadelidtes ATP-bidrag: 514,80 kr.

Arbejdsgivers ATP-bidrag: 1.029,60 kr.

Perioden november 2014 til og med august 2015 dækker kun 10 måneder. Beløbet skal derfor omregnes til den årlige indtjening.

Årlig løn: 105.211,02 kr. / 10 * 12 = 126.253,22 kr.

Årligt arbejdsgiv. ATP-bidrag: 1.029,60 kr. / 10 * 12 = 1.235,52 kr.

Feriepenge i perioden beregnes som den årlige løn ganget med 12,5 %:

126.211,02 kr. * 0,125 = 15.781,65 kr.

I alt: 126.211,02 kr. + 1.235,52 kr. + 15.781,65 kr. = 143.270,40 kr.

Nedgang i indtægt:

292.294,86 kr. – 143.270,40 kr. = 149.024,46 kr.

Det svarer til en nedgang i indtægt på 50,9843 %.

Det anførte støtter, at skadelidte ikke burde indse, at han var uberettiget til at modtage erstatning i perioden.

3.3 Tilbagebetaling, uden at skadelidte har modtaget det udbetalte mod bedre vidende

■ har i processkrift 2 subsidiært gjort gældende, at såfremt retten måtte finde, at skadelidte modtog den omtvistede erhvervsevnetabserstatning i god tro, er betingelserne for tilbagesøgning alligevel opfyldte. ■ har i den forbindelse henvist til dommen i U.2012.2392H, som ifølge ■ angiver, at det forhold, at skadelidte var i god tro, ikke i sig selv var tilstrækkeligt til at afskære tilbagebetaling af erhvervsevnetabserstatning.

Højesteret nåede i dommen i U.2012.2392H frem til, at det ikke var godtgjort, at skadelidte bevidst havde afgivet urigtige oplysninger, og at han ved modtagel-

sen af de omhandlede erstatnings- og godtgørelsesbeløb vidste eller burde have vidst, at han ikke var berettiget til beløbene. Herefter og i øvrigt af landsrettens flertals grunde tiltrådte Højesteret imidlertid, at der ikke var grundlag for at pålægge A at tilbagebetale de modtagne erstatnings- og godtgørelsesbeløb. Dommen er således ikke udtryk for det af [REDACTED] anførte, nemlig at der skulle være grundlag for at kræve tilbagebetaling trods god tro hos skadelidte.

Efter § 40 a, som blev indført ved lov nr. 186 af 18. marts 2009, og som Ankestyrelsens afgørelse af 23. august 2018 (bilag 10) om, at skadelidte ikke skal tilbagebetale den for meget udbetalte erstatning for erhvervsevnetab, er truffet på grundlag af, er det således også en forudsætning for tilbagebetaling, at skadelidte har handlet eller modtaget ydelser *mod bedre vidende*.

Også i de almindelige bemærkninger (Folketingstidende 2008-09, Till. A, s. 2572 f.) er det anført, at det er en forudsætning for tilbagebetaling, at skadelidte er i ond tro (mod bedre vidende):

"2.7. Tilbagebetaling af erstatning

[...]

2.7.3. Forslaget

Det foreslås at lovfæste den nuværende praksis med hensyn til tilbagebetaling af erstatning m.v. Herved opnås, at det bliver klart for modtagerne af erstatning m.v., at de kan blive mødt med et tilbagebetalingskrav, hvis de mod bedre vidende undlader at give de nødvendige oplysninger efter loven, eller hvis de afgiver urigtige oplysninger. Som hidtil er det en forudsætning for tilbagebetaling, at modtageren er i ond tro (mod bedre vidende).

[...]" (fremhævet med understregning her).

Det forhold, at det i afsnit 2.7.1. om gældende ret på tidspunktet for lovforslaget er angivet, at "[h]vis modtageren har været i god tro vil tilbagebetaling normalt ikke kunne ske" (fremhævet her), kan ikke føre til, at der i strid med ordlyden af § 40 a generelt skulle være mulighed for at kræve tilbagebetaling, uden at skadelidte er i ond tro (mod bedre vidende).

Det forhold, at forsikringsselskaberne ikke er berettigede til at standse udbetalingerne, er ikke et forhold, som kan føre til, at man kan bortse fra lovens betingelser.

Hertil kommer, at lovgiver var bekendt med forholdet, men vedtog lovforslaget desuagtet. Forsikring & Pension oplyste således i høringssvar af 19. november 2008 (bilag 1 til lovforslag nr. 88 samling 2008-09, høringssvarene, s. 21-22) bl.a. følgende:

"Forsikring & Pension ser i øvrigt gerne, jf. lovudkastets § 1, nr. 10, at der i arbejdsskadesikringsloven åbnes mulighed for, at et arbejdsskadeforsikringsselskab gives adgang til på egen hånd at stoppe udbetalingen af en løbende erstatning for tab af erhvervsevne, hvis selskabet konstaterer, at skadelidte uretmæssigt oppebærer ydelsen. Det er herved forudsat, at arbejdsskadeforsikringsselskabet i givet fald har en forpligtelse til øjeblikkelig dels at underrette Arbejdsskadestyrelsen om beslutningen, dels at meddele skadelidte, at en sådan underretning er sket.

Med den nuværende retstilstand er arbejdsskadeforsikringsselskabet forpligtet til at fortsætte udbetalingen af ydelsen, indtil Arbejdsskadestyrelsen har truffet afgørelse om ophør dermed. På grund af sagsbehandlingstiden i Arbejdsskadestyrelsen kan det i visse tilfælde ikke undgås, at udbetalingen pågår længere end be- rettiget.

Ganske vist giver lovudkastets § 1, nr. 10, Arbejdsskadestyrelsen adgang til at træffe afgørelse om tilbagebetaling, når visse nærmere angivne betingelser er opfyldt. Men så vidt ses, kan beløb, der medgår til dækning af almindelige leveomkostninger, ikke kræves tilbagebetalt, jf. bemærkningerne til den omhandlede bestemmelse. Dette indebærer efter Forsikring & Pensions opfattelse, at et uberettiget modtaget beløb form af en løbende erhvervsevnetabserstatning som udgangspunkt ikke vil kunne kræves tilbagebetalt. Derfor må det så vidt muligt undgås, at sådanne betalinger i det hele taget finder sted.

Ganske vist følger det af § 42, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, at modtageren af en løbende ydelse for tab af erhvervsevne skal underrette arbejdsskadeforsikringsselskabet og Arbejdsskadestyrelsen om enhver forandring af vedkommendes forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen. Det er imidlertid erfaringen blandt arbejdsskadeforsikrings-selskaberne, at de skadelidte ikke altid er vidende om eller opmærksomme på denne forpligtelse." (fremhævet med understregning her).

I beskæftigelsesministeriets høringsnotat af 25. november 2008 (bilag 1 til lovfor- slag nr. 88 samling 2008- 09, høringsnotat, s. 12) blev der som svar anført følgen- de:

"Forsikring & Pension (støtte af **Finanssektorens Arbejdsgiverforening**) har i tilknytning til forslaget til § 1, nr. 10, [indførelsen af § 40a] foreslået, at der skabes hjemmel til, at forsikringsselskaberne på egen hånd kan stoppe udbetalingen af en løbende erstatning for tab af erhvervsevne, uden at afvente Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, hvis selskabet konsta- terer, at tilskadekomne uretmæssigt oppebærer ydelsen. Det foreslås samtidig, at forsikringsselskaberne får pligt til at underrette Arbejdsska- destyrelsen om beslutning og at underrette tilskadekomne om, at man har underrettet Arbejdsskadestyrelsen.

Det bemærkes, at det er et grundlæggende princip i arbejdsskadesikringsloven, at alle afgørelser om tilskadekomnes ret til erstatning træffes af Arbejdsskadestyrelsen. Forslaget fra Forsikring og Pension har ikke dannet grundlag for justering af lovforslaget, da det ikke findes hensigtsmæssigt at fravige dette princip.” (fed og kursiv i original)

På baggrund af ovenstående må det lægges til grund, at [REDACTED] kun har et krav på tilbagebetaling, hvis [REDACTED] kan dokumentere, at skadelidte modtog den for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning mod bedre vidende...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen. Idet folderne om genoptagelse er fremlagt i forbindelse med hovedforhandlingen, har parterne frafaldet deres synspunkter herom vedrørende processuel skadevirkning.

Rettens begrundelse og resultat

Sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for tilbagesøgning efter arbejdsskadesikringslovens § 40 a, stk. 1, nr. 3, er opfyldt.

Der er enighed om, at [REDACTED] ret til erstatning for erhvervsevnetab er ophørt, idet han har genoptaget arbejdet som taxachauffør, og at [REDACTED] derfor uberettiget har modtaget erstatning for erhvervsevnetab.

Spørgsmålet er således, om [REDACTED] modtog erhvervsevnetabserstatning mod bedre vidende og i givet fald fra hvornår.

Retten finder, at det må indgå i vurderingen heraf, at [REDACTED] ikke har haft mulighed for på egen hånd at stoppe udbetalingen til [REDACTED] eller i øvrigt at fremskynde processen i forbindelse med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings revision af de tidligere afgørelser. Forsikringsselskabet har endvidere påklaget afgørelsen om, at der ikke skulle ske tilbagebetaling. Forsikringsselskabet har således ikke udvist fejl eller forsømmelser i forbindelse med udbetalingerne til [REDACTED].

Det må på den anden side tillige tillægges vægt, at den ydelse, som [REDACTED] har modtaget, er modtaget til underhold, hvor der efter praksis stilles lempelige krav til beløbsmodtagerens gode tro.

Af arbejdsskadesikringslovens § 42, stk. 2, fremgår, at modtageren af en løbende ydelse efter § 17 skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræ-

der sådanne forandringer i modtagerens forhold. [REDACTED] pligt til at underrette om forandringer i sine forhold er endvidere fremgået af de foldere om genoptagelse, som [REDACTED] har modtaget i forbindelse med afgørelserne i sagen. Videre er det fremgået af afgørelserne, at erhvervsevnetab gives, hvis en arbejdsskade har nedsat evnen til at tjene penge ved arbejde med 15 procent eller derover.

Retten finder på denne baggrund, at [REDACTED] tydeligt er blevet gjort bekendt med hvilke generelle krav, der stilles for retten til erhvervsevnetab, samt med at der kunne ske ændringer i hans ret til erhvervsevnetabserstatning, hvis hans erhvervsmæssige forhold ændrede sig. [REDACTED] er endvidere i afgørelserne blevet gjort bekendt med baggrunden for, at han fik udbetalt erhvervsevnetabserstatning, herunder navnlig fordi det var vurderet, at han med arbejdsskaden ikke var i stand til at genoptage sit arbejde som taxachauffør.

Efter sagens oplysninger, navnlig oplysningerne om omfanget af [REDACTED] arbejde som taxachauffør og indtjeningen herved fra november 2014 og frem, lægger retten til grund, at [REDACTED] fra dette tidspunkt genoptog arbejdet i fuldt omfang og på lønvilkår som før arbejdsskadens indtræden.

Henset hertil finder retten, at [REDACTED] fra december 2014 vidste eller burde vide, at han ikke længere var berettiget til udbetaling af noget beløb i erhvervsevnetabserstatning.

Herefter og efter en vurdering af den udviste uagtsomhed finder retten det godt gjort, at [REDACTED] mod bedre vidende uberettiget har modtaget erhvervsevnetabserstatning siden december 2014. Betingelserne for, at [REDACTED] kan tilbagesøge de beløb, som [REDACTED] uberettiget har modtaget i den periode, som der er nedlagt påstand om, er derfor opfyldt.

Retten tager herefter [REDACTED] principale påstand til følge.

Under hensyn til sagens udfald skal Ankestyrelsen betale sagsomkostninger til [REDACTED]. Sagsomkostningerne er efter sagens karakter, værdi og forløb fastsat til 32.220 kr., herunder 2.220 kr. til retsafgift og 30.000 kr. til udgifter til advokatbistand.

Retten bemærker i forbindelse hermed, at [REDACTED] ikke er berettiget til moms af sagsomkostningerne, da sagen varetages af ansat advokat.

THI KENDES FOR RET:

Ankestyrelsen tilpligtes at anerkende, at betingelserne for tilbagesøgning af den til [REDACTED] i perioden december 2014 til og med februar 2017 for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning er opfyldt.

Ankestyrelsen skal til [REDACTED] betale sagsomkostninger med 32.220 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.